

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.243

Dimarts, 19 de gener del 2016

SUMARI

- 1 Eugeni S. Reig ► El valencià de sempre: desbotifarrar
- 2 Neus Nogué Serrano ► Joan Solà: el pes de la paraula
- 3 Salvador Pardo ► Comentaris al Diccionari Normatiu Valencià (XXXIII)
- 4 Xavier Caballé ► Sobre el «lo» en el català escrit, encara
- 5 Antoni Llull Martí ► Els brindis i el pa torrat
- 6 Revista de Llengua i Dret, núm. 64
- 7 No vols caldo? Cinc tasses!

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. @InfoMigjorn

1 El valencià de sempre: desbotifarrar

Eugeni S. Reig

El valencià de sempre (Alzira: Bromera, 2015)

desbotifarrar 1) Esgarrar o trencar alguna cosa fent que el seu contingut isca a l'exterior. *No sé com ho ha fet però, quan m'he descuidat, el xiquet havia desbotifarrat el coixí i havia omplit tota la casa de plomes.*

En l'entrada *desbotifarrar* del *Diccionari català-valencià-balear* podem llegir: «Rompre una cosa fent-ne sortir el seu contingut (Cast., Val.); cast. *destripar*, *reventar*. Els peixcadors... porten tisores y navaixeta pera desbotifarrar l'anguila que algunes voltes se sol engulirse l'ham. Ros Rom. 123.»

2) Desfer la tapadura del llit, quan està feta i arreglada, i deixar-la desarreglada, rebolicada. Açò ho fa, involuntàriament, la persona que està gitada, pel fet de moure's molt en el llit, girant-se cap ací i cap allà i pegant voltes i més voltes. *Fes el favor d'arreglar-me el llit, que està tot desbotifarrat i d'eixa manera jo no puc dormir.*

El verb *desbotifarrar*, en les dues accepcions definides, és d'ús habitual en el parlar d'Alcoi.

En valencià també es diu: 1) rebentar 2) desfer, desarreglar, rebolicar

La llengua estàndard sol emprar: 1) estripar, rebentar 2) desfer, desarreglar

En castellà es diu: 1) *destripar*, *reventar* 2) *deshacer*, *desarreglar*

2 Joan Solà: el pes de la paraula

Neus Nogué Serrano

Catorze, 10/01/2016

<http://www.catorze.cat/noticia/2010/joan/sola/pes/paraula>

Joan Solà va néixer el 10 de gener de 1940, ara fa 76 anys. Escriure «filòleg», «lingüista» o «professor» davant del seu nom és arriscat. No acabaríem mai. Joan Solà era moltes coses. El recordem amb aquest article de la professora

Neus Nogué Serrano, escrit l'octubre de 2015 amb motiu del cinquè aniversari de la mort de Solà.

Avui fa cinc anys que va morir Joan Solà. Que se'ns va morir. Les persones que omplen molt les nostres vides, sigui de la manera que sigui, quan moren deixen un buit molt gros. Aquests buits no s'omplen, es queden allà, i nosaltres anem fent. ¿Quantes vegades, els que el coneixíem, no ens hem preguntat “[¿què en pensaria, en Joan, d'això?](#)”? De qualsevol assumpte relacionat amb la llengua, amb el país, amb la vida. ¿Com analitzaria tal o tal construcció sintàctica? ¿Com hauria viscut els esdeveniments que ens afecten com a país? ¿Quin consell ens donaria, sobre tal o tal problema?

Avui, per recordar-lo, el deixarem parlar a ell i deixarem parlar uns quants companys i amics que han parlat d'ell. En total, catorze fragments: set fragments seus, extrets de les últimes obres que va publicar, que mostren set aspectes del seu pensament i del seu tarannà; i set fragments sobre ell, escrits per persones que el van conèixer, que hi van treballar, que sabien qui era i com era. Catorze fragments que volen ser una invitació a la lectura dels textos de Joan Solà i sobre Joan Solà.

De Joan Solà

1. “Als diccionaris no cal que hi siguin, totes les paraules; no hi poden ser, vaja, perquè cadascú de nosaltres en sap una que no saben els altres o d'altres: per exemple, el nom de planta *escociarda* (un dels diversos sinònims de *foixarda*), que la gent de Sant Llorenç Savall, com ara Josep Oliveras, troba d'allò més quotidià. O com *taifa*, que per als terrassencs de tota la vida és una carmanyola o portaviandes (i Joan Llobet ens guarda de desclipsar-nos), encara que Coromines s'ho miri de reüll.”

2. “I resulta que els que van posar les bases del que anomenem anàlisi gramatical (que ens ve d'Aristòtil), ens van donar uns esquemes extremament simples: subjecte i predicat. Després de segles d'estudi del llenguatge, i sobretot després dels innombrables treballs del segle XX, ens comencem a convèncer que l'esquema només és això: un esquema, i que les produccions lingüístiques demanen ser mirades tant des del punt de vista de l'estructura més pròpiament sintàctica com des del punt de vista semàntic o pragmàtic: a part del que (sembla que) es veu a la superfície de tal o tal seqüència, ¿què volem *expressar* exactament, què volem indicar quan usem aquella seqüència en tal o tal circumstància?”

3. [Tres principis per eixamplar l'ús social del català]

“Principi de no-agressivitat. No ens hem d'enfrontar individualment persona a persona; no hi guanyem res ni nosaltres ni els altres, sinó tot al contrari: ells i nosaltres en sortim escaldats, enrabiats. A part que les persones, en solitari, som molt febles.

Principi de no-renúncia. En canvi, fora del cara a cara individual, es tracta de no renunciar mai al català: en una botiga, en un restaurant, en una entitat o en un acte públic qualsevol. En aquests casos la sensació d'agressivitat, d'incomoditat, és ja molt més feble o fins i tot desapareix. I a més a més, en aquest cas ens protegeix la llei. I és per aquí que podem fer forat: anar escampant la voluntat de no cedir.

Principi d'exigència pública. Davant els polítics, davant les institucions, davant les entitats, es tracta d'exigir incondicionalment i implacablement almenys allò que les lleis s'han dignat concedir-nos. Exigir que els polítics ens facin recuperar la confiança en nosaltres mateixos i ens facin respectables davant els altres. [...]”

4. “emoció és que [...] un col·lega afirma que a l'aula ets el bruce springsteen dels grans estadis justament ara que fa un any que cantaves el born to run amb dues col·legues en un estadi del Barça rebotit de bruce springsteen”

5. [Criteris per a la construcció d'una sintaxi normativa]

- A. Distingir allò que és intern a la llengua d'allò que hi és extern
- B. Integrar els grans dialectes
- C. Aprofitar la informació acumulada
- D. Ser realistes
- E. Treballar especialment per a les generacions que pugen, no pas per a les que se'n van o ens en anem
- F. Adhesió o aversió personal / sentimental

6. “...la tradició catalana ha acceptat sense problemes duplicacions en fonètica, en morfologia i en lèxic, i en sintaxi sembla que no tindrà més remei que obrir aquesta possibilitat, si observem el que avui s'esdevé amb els verbs *ser*, *estar* i *haver-hi*, amb la concordança d'aquest verb *haver-hi*, amb la preposició *per a* i amb diversos casos més.”

7. [“La cascada de Mapang” (fragment)]

“Assegut et contemplo i, de lluny, juganera,
amb dits alats la barba, les ulleres

m'esquitxes i aquest full on, neci,
amb la paraula nua del terror on vaig néixer,
voldria recollir tanta bellesa.”

Sobre Joan Solà

8. “El gran mestre és estricta quan forma els deixebles [...]: els ensenya i els orienta encara que això signifiqui mostrar-se tossudament sever; encara que això signifiqui, de vegades, fer patir. Però després, quan considera que el deixeble està format, estableix amb ell una relació d'igualtat. I no li demana res: no li exigeix respecte reverencial, ni adhesió perpètua a uns determinats punts de vista. Només li reclama, sense paraules, amb l'exemple [...], que intenti ser, com ell, rigorós i exigent.” (Jordi Ginebra)

9. “Entre les característiques més determinants de l'activitat professional de Joan Solà [...], podem citar les següents: el sentit de la responsabilitat, la iniciació d'empreses col·lectives, la persistència a prosseguir la feina projectada enfront de circumstàncies poc favorables, una actitud constant del que podríem anomenar dubte metòdic i la tria de grans mestres –els seus «homenots» [...]– com a referents de la pròpia tasca.” (Maria-Rosa Lloret i Joan Mascaró)

10. “La gramàtica normativa, la norma, ha estat una preocupació constant al llarg de la trajectòria investigadora i professional de Joan Solà. [...] Però Joan Solà no concep la prescripció sense la descripció, sigui en el moment d'establir les normes, de reforçar-les o de criticar-les. El domini de la bibliografia lingüística, l'anàlisi gramatical i el coneixement de l'evolució del català i de les llengües romàniques en general són les eines que permeten establir una norma ben fonamentada, que integri els grans dialectes i que sigui vàlida i útil per a les generacions que pugen.” (Manuel Pérez Saldanya i Gemma Rigau)

11. “En l'ordre personal, segur que som molts els que hauríem volgut més. Més anys de saviesa, de feina, de tracte afectuós; més anys, també, d'una autoritat reconeguda que sovint ens semblava l'única empara contra la rudesia obcecada dels enrocats i dels il·luminats. Però, en tots els que l'hem tractat, l'agraïment per tot el que ens ha ofert deu prevaler per damunt de la recança pel que encara podia oferir-nos.

En l'ordre col·lectiu, no hi ha dubte que el fat o el destí ens han estat molt més favorables del que mai hauríem gosat esperar. Després de la sort d'haver tingut un Pompeu Fabra, vam tenir un Joan Coromines, i després encara hem tingut

un Joan Solà. Si cadascun d'ells ja ens sembla irrepètib, ¿què no ens ha de semblar la successió de tots tres en el curs d'un sol segle?" (Jordi Cornudella)

12. "Des dels primers *Estudis de sintaxi catalana* (1972-73) fins a la monumental *Gramàtica del català contemporani* (2002-2008) que va promoure i coordinar, l'amplitud i la riquesa de la seva producció el converteixen sens dubte en un dels grans noms de la lingüística catalana contemporània, al costat de Fabra o Coromines, als quals Solà va dedicar bona part dels seus estudis." (Isidor Marí)

13. "Vaig ser a temps de dir-li en públic una cosa acadèmicament incorrecta, impròpia de la Universitat, però que molts havíem comentat sovint en veu baixa i en privat: «Joan Solà és la persona del món que sap més català». Era una manera de dir-li que era importantíssim i únic per a nosaltres, la gent del seu país. L'enyorarem i el trobarem a faltar, i no solament per això, sinó per moltes altres coses: gran lingüista, professor excel·lent, amic lleial, ciutadà exemplar..." (Xavier Folch 2011)

14. [Sobre *Pompeu Fabra, vida i obra*, escrita amb Jordi Ginebra, i *Història de la lingüística catalana (1775-1900)*, escrita amb Pere Marçet]

"Tot primer cal posar en relleu que són dos llibres que no formen part de la faceta més coneguda i reconeguda de Solà: no són estudis de sintaxi, sinó d'història de la llengua, entesa aquesta en un sentit molt ampli. Tot i ser dues obres de naturalesa radicalment contraposada, tant l'una com l'altra tenen la virtut d'haver-se convertit en fites del camp de coneixement que delimiten: dit d'una altra manera, són d'aquelles obres que estratifiquen la disciplina que té la sort de rebre-les. Ens trobem, doncs, al meu entendre, davant dos clàssics de la filologia, tot i ser de naturalesa antagònica." (Narcís Iglésias)

Referències dels fragments

1. "Rovissos". Dins *Plantem cara* (2009).
2. "Sintaxi i semàntica". Dins *Plantem cara* (2009).
3. "Tres criteris". Dins *Plantem cara* (2009).
4. "Què és emoció". Article a *Avui Cultura* (2009).
5. "Construcció d'una sintaxi normativa. Criteris. Exemples". Dins *L'última lliçó* (2011).
6. "Construcció d'una sintaxi normativa. Criteris. Exemples". Dins *L'última lliçó* (2011).
7. Dins *L'última lliçó* (2011).
8. "Garbellat i paït pot ser clar i eficaç: del mestratge de Joan Solà". Dins *Joan Solà. 10 textos d'homenatge* (Barcelona: Empúries, 2010).
9. "La GCC i Joan Solà vistos de prop". Dins *Joan Solà. 10 textos d'homenatge* (Barcelona: Empúries, 2010).
10. "Entre dues gramàtiques". Dins *Joan Solà. 10 textos d'homenatge* (Barcelona: Empúries, 2010).

11. “Brillo’!” [Cornudella no és l'autor que surt a la dreta de la pàgina]
12. “La grandesa de Joan Solà, lingüista, mestre, referent cívic i amic”.
13. Pròleg a *L'última lliçó* (2011).
14. “Una lectura de la història lingüística catalana. A propòsit de dues obres de Joan Solà”. Dins *Joan Solà, in memoriam* (Girona: Universitat de Girona. Servei de Publicacions, 2012).

3 Comentaris al Diccionari Normatiu Valencià (XXXIII)

Salvador Pardo

En l'etapa anterior d'InfoMigjorn, Eugeni S. Reig va anar publicant la sèrie de comentaris del lingüista Salvador Pardo al [Diccionari Normatiu Valencià](#) de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Per l'interès innegable que té, continuem la publicació d'aquesta sèrie.

No hi trobe **papamòbil** o **autopapa** (vehicle adaptat per al papa).

No recull **paper kraft** (de color marró fosc, resistent, per a embalatge), ni **overlay** (paper de cobertura i protecció).

No arplega **papirola** (figura construïda mitjançant la papiroplèxia).

No hi ha **paradista** (qui ven en una parada).

Recull **paradís fiscal**. Es tracta d'una terminologia molt arrelada (també en castellà), però que prové d'una mala traducció de l'anglès *tax haven* i no *tax heaven*, on *haven* significa refugi, port, mentre que *heaven* vol dir cel en sentit espiritual, paradís. Per tant, hauríem de dir **refugi fiscal**. ¿Encara hi arribem a temps?

No hi figura **xato** com a sinònim popular del paraguaià (mena de bresquilla).

No hi ha **paralingüístic**: tret expressiu que acompanya l'acte de parlar: gests, inflexions, expressions facials, modulació de la veu, etc.

No hi ha la loc. **les paraules se les emporta el vent**.

En l'entrada *parella*, no hi ha **parella de fet**.

En l'entrada *pardal*, no s'inclouen les loc. **pardal que vola a la cassola**, **dos pardals en una figa no fan lliga**, **matar dos pardals d'un tret**, i **més val pardal en la mà que dos veure'ls volar**.

No hi ha **parenòstic**: almanac anual amb informació sobre l'oratge, festes populars, santoral, mercat i fires, etc,

No hi trobe **les mates tenen ulls i les parets orelles** (sempre hi ha ulls que miren i orelles que escolten).

No hi trobe la loc. **com si ho diguérem a la paret**.

Accepta **paripé** com a sinònim de pantomima o de fer el paperot.

No accepta **paragrafada**.

No hi ha la loc. **per Pasqua o per la Trinitat**: mai.

No hi ha la loc. **passada de la mort** (en futbol, cap enrere, dirigida a un jugador que està en bones condicions per a rematar la jugada).

Tampoc no hi ha **passada endavant** (en rugbi), que és una infracció o falta.

Accepta la loc. **de totes totes** (de totes maneres, de totes passades)

No hi ha **passar (o travessar) el Rubicó**: donar un pas decisiu i arriscat, com el que va fer Cèsar davant el riu Rubicó (que separava la Gàl·lia Cisalpina d'Itàlia).

No hi ha **passar les de Caín**: passar-ho malament.

No hi ha **password** (contrasenya, codi secret d'un programa informàtic).

No hi ha **pasturall**: terreny reservat perquè el bestiar hi pasture (sinònim de pastura, pasturatge).

No hi ha la loc. **que si patatim que si patatam** (acció de parlar hipòcritament).

No hi ha **patchwork** (labor de retalls).

No recull **patimenta** com a sinònim de patiment.

No recull **aneguet lleig** (en sentit figurat i referit a persones).

Fa sinònims **patir** i **sofrir**. Crec que *sofrir* es referix més aïna a una prova, a un interrogatori, a un examen, a un accident, a una caiguda, a una modificació, etc.

No accepta **patoxada** (o **patotxada**): bunyol, disbarat.

No hi ha **patrimonialitzar** ni **patrimonialització** (d'un bé cultural o social).

No hi ha la loc. **on hi ha patró no manen mariners**.

Accepta **espònsor**, encara que ja tenim patrocinador.

Accepta **patulea**: soldadesca en desordre, però no **patuleia**.

No hi ha **aguantar el tipus**.

No hi ha **baby boom**: increment de la natalitat.

No hi ha la loc. **a jutjar per** (amb valor condicional).

Accepta, amb bon criteri, **anar o estar a l'última** (al corrent, en moda).

També accepta la loc. **entrar a sac** (intensament, sense moderació).

Accepta **aforament** com a cabuda, capacitat d'un local públic.

No hi ha **àlien** (apòcope d'alienígena).

Accepta **anar per lliure** (anar pel seu compte).

Accepta **autobombo** (ostentació petulant dels mèrits propis).

Accepta l'ús transitiu del verb **avortar** (fracassar, fer avortar)

Accepta **cuidador -a** com a persona que s'encarrega de cuidar a algú o alguna cosa (p. e. un malalt, un jardí, etc.).

Accepta **fogueig** com a sinònim de foguejament.

Accepta **flipar**: 1) passar-ho molt bé; 2) estar o semblar estar sota els efectes d'una droga.

Accepta **guru** com a mestre o guia espiritual o amb autoritat intel·lectual.

No accepta **porra** com a joc per a endevinar un fet futur.

Accepta **sidral** com a equivalent de rebombori, confusió.

No hi ha **traure pit** (presumir, gallejar, plantar cara).

No accepta el verb **xutar** com a transitiu: xutar la pilota.

Accepta **empollar** (estudiar molt, memoritzar), però no **empolló -ona**.

No accepta **polla** (vulg. penis).

No accepta **xivar** (delatar), **xivatar**, **xivato -a** i **xivatada**.

No accepta la loc. **prendre's les coses a pit** (vehementment).

No accepta **curat d'espants** (estar acostumat a experiències esp. desagradables que no vénen de nou).

No hi ha el refrany **geni i figura fins a la sepultura**.

No hi ha **mediar** (intercedir, mitjançar), però sí **mediador -a**.

No hi ha **passar-s'ho bomba** (o **pipa**), passar-s'ho bé.

No hi trobe **en so de pau** o **en to de pau**.

SINONÍMIA: per ordre decreixent de preferència.

Paó / pago; **papagall** / papagai, guacamai; **palometa** / papallona, voliana, pivola; **caparra** / paparra; **rebot** / despensa; **paperes** / parotiditis (no recull *galteres*); **paravent** / mampara; **contrabandista** / paqueter, paquetaire; **parany** / parança; **parapent** / ala de pendent; **para-xocs** / paracolps; **gabiot** / gabial; **parentiu** / parentesc; **partida** / partença; **partició** / partió; **policia** / pasma, bòfia; **paixarell** / passerell (a la Safor i la Marina en diuen *patxarell*); **corredor** / passadís; **meninfotisme** / passotisme; **garrejar** / pernabatre; **novatada** / quintada; **menyspreu** / menysteniment; **octògon** / octàgon; **obvers** / anvers; **bastida**, **bastiment** / andami; **llenguado** / palaia; **viat -ada** / virat -ada; **vitet** / bitxo, ditet, pebrera, coralet; **gandul** / dropo, dròpol; **malfaener** / malfeiner; **dervix** / dervís (membre d'una confraria sufí); **desgraciat -ada** / malastruc -uga; **enxub -ada** / anxovat-ada (sense ventilació, atapeït -ida).

4 Sobre el «lo» en el català escrit, encara

Xavier Caballé

Serra d'Or, desembre 2015

Ressenya de *El neutre «lo» és ben català i ben correcte i altres qüestions*, d'Antoni Ferret (Vic: Emboscall, 2015)

D'ençà que l'Institut d'Estudis Catalans, ara ja fa uns anys, va publicar una versió preliminar de l'actualització de la gramàtica normativa oficial del català, hem vist com en certa manera es reobria per part de determinats autors el debat sobre si la gramàtica hauria d'acceptar l'ús de *lo* com a article neutre en el català escrit. Aquest debat va viure un dels moments més intensos ara fa un parell d'anys, arran d'un article que l'editor Ignasi Moreta va escriure al digital *Núvol* ([«Lo de l'article neutre»](#)), en què argumentava que l'article neutre *lo* era una forma genuïnament catalana i no pas una influència del castellà i també que la normativa que en bandeja l'ús és un veritable divorci entre el registre oral i es-

pontani d'una banda i el registre escrit i formal de l'altra, alhora que origina un seguit de problemes que requerien solucions artificioses. El llibre de Ferret és una nova aportació al debat. *Lo* es presenta aquí no com un article, sinó com un substantivador d'adjectius, adverbis o sintagmes. Tot seguit es fa una defensa de la seva catalanitat, a partir d'un buidat de textos escrits entre els segles XIII i XVIII i de la comparació sobre l'ús diferent que se'n fa en el castellà. A partir d'aquí, l'autor fa un inventari de les divergències existents entre la llengua parlada i la gramàtica normativa, tot classificant-les entre aquelles que milloren el sistema (el *lo*), les que permeten millorar-ne l'estructura i les que són fruit d'una influència estranya, per acabar amb un seguit d'observacions sobre la darrera gramàtica de Fabra.

Sobre aquest tema, vegeu també [“Per lo matí ells se abillaren lo millor que pogueren”](#), d'Albert Gilabert (reproduït a l'**InfoMigjorn** 1.236, 24/12/2015).

5 Els brindis i el pa torrat

Antoni Lluï Martí

Prentint el demble a les paraules. Defensa de la llengua, etimologia, història, curiositats (Palma: Documenta Balear, 2009)

El mot *brindis*, que pel seu aspecte no s'adiu gens amb la nostra llengua, ni amb la castellana, de la que sembla que l'hem agafat nosaltres en el transcurs del segle XIX, prové d'una mala imitació de la frase alemanya *Ich bring dir's*, que literalment significa 'jo t'ho duc', amb el sentit de 't'ho oferesc', la qual degueren aprendre-la els castellans de la cort espanyola del personal alemany que dugué amb ell Carles I, rei d'Espanya i alhora emperador de l'Alemanya. Els mots alemanys *bring dir's*, pronunciats de forma semblant a com llegiríem en la nostra llengua «brin dies», fou transformat pels castellanoparlants en *brindis*, i d'aquest mot en feren el verb *brindar*.

Mots semblants a *brindis*, i procedents tots de la susdita frase alemanya, directament o a través del castellà o altra llengua, es troben en francès, *brinde*, d'on probablement passà al portuguès *brinde*, i en italià *bríndisi*. Potser qualcú pensarà, si coneix una mica la geografia italiana, si el nom de la ciutat i regió de Bríndisi, a la costa de l'Adriàtic, podria provenir d'aquesta frase alemanya. De

cap manera, ben segur que no! Es tracta d'una coincidència de forma. Aquest topònim, ben documentat ja abans de l'era cristiana pels grecs amb la forma *Brentésion* i pels romans com a *Brundísium*, procedeix de l'extingida llengua dels messapis, que abans de la constitució de l'Imperi Romà habitaven aquella regió, i sembla prou segur que significa «cap de cérvol».

Els anglesos tenien el costum de posar dins el vi amb el que havien de brindar a la salut de qualcú una llesca de pa torrada, no he pogut aclarir per quin motiu. Un tros de pa torrat es deia, i es diu encara, en anglès, *toast*, pres del francès dels normands *tostée*, 'torrada'. La qüestió és que al fet de beure vi a la salut de qualcú amb aquest pa torrat mullat, començaren a dir-li *toast*, mot que amb el temps passà al francès amb la forma anglesa i el mateix significat, i també a l'alemany, llengua en la qual fa temps que caigué en desús el *bring dir's* esmentat. L'únic que n'han canviat, francesos i alemanys, és la pronunciació: en lloc de *teust* que és com aproximadament es diu en anglès, li diuen *tost*, pronunciat amb una *o* tancada un poc més llarga que la nostra.

6 Revista de Llengua i Dret

Sumari del núm. 64, desembre de 2015

Publicat el número 64 de la [Revista de Llengua i Dret, Journal of Language and Law](#); podeu llegir o descarregar-vos els articles que us interessin des de l'enllaç.

Estudis sobre llenguatge administratiu i jurídic

El principi processal «iura novit curia» en la jurisprudència del Tribunal Suprem. Maria do Carmo Henríquez, Fernando Alañón Olmedo, David Ordóñez Solís, Josefa Otero Seivane, Pedro F. Rabanal Carbajo

El terme francès «sursis» i la traducció de coneixement especialitzat jurídic. Montserrat Cunillera Domènech

El procés judicial com a «espai comunicatiu». Jesús Miguel Hernández Galilea

Problemes de precisió del discurs jurídic (aproximació des de l'àmbit de l'assessoria lingüística). José Antonio González Salgado

La claredat i l'ordre en la narració del discurs jurídic. Cristina Carretero González

Estudis sobre dret lingüístic

El català, llengua de govern: la política lingüística de la Mancomunitat de Catalunya (1914-1924). Josep Grau Mateu

Estudis sobre política lingüística i sociolingüística

Planificació lingüística i ensenyament a Andalusia: la dimensió intercultural dins del Pla de Foment del Plurilingüisme. Arantza Galiardo López

Una comparació de les formes pronominals de tractament en els estudiants parlants d'espanyol i català a Barcelona. Alexandra Kathryn Osváth

Percepció i realitat del (des)coneixement de la normativa de la llengua catalana en arribar a la universitat. Estudi sobre els alumnes de primer de traducció i de llengües aplicades a la UPF. Carme Bach, Elisenda Bernal

Recensions i notícies bibliogràfiques

Vila, F. Xavier; Bretxa, Vanessa (ed.). «Language Policy in Higher Education. The Case of Medium-Sized Languages». Avel·lí Flors Mas

Patten, Alan. «Equal Recognition. The Moral Foundations of Minority Rights». Albert Branchadell Gallo

Montolío, Estrella (ed.). «Hacia la modernización del discurso jurídico». Javier Pereda Gámez

Bibliografia recent d'interès. Marina Solís Obiols

7 No vols caldo? Cinc tasses!

- ▶ [“L'Aragó fa un pas a favor de l'aragonès i el català”](#) (*Racó Català*, 14/01/2016)
- ▶ [Donostia 2016 – Cimera europea sobre la diversitat lingüística](#) (Linguapax)
- ▶ Núria Puyuelo, [“Els neologismes de l'any”](#) (*El Punt Avui Cultura*, 17/01/2016)
- ▶ Carles de Rosselló, [“Els últims parlants: com mor una llengua?”](#) (*Núvol*, 11/12/2015)
- ▶ Joan F. Mira, [“Sobre la prosa”](#) (*El Temps*, 01/12/2015)